

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: H. H. P., proti žalované Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/S0, 140 21 Praha 4, proti rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 2. 7. 2009, č. j. CPR-3222/ČJ-2009-9CPR-C241,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 5. 1. 2009 zrušila Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorát cizinecké policie Cheb, skupina povolování pobytu, žalobci platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky (vydaného s dobou platnosti od 10. 11. 2008 do 9. 11. 2010), neboť byl trestním příkazem Okresního soudu v Chebu ze dne 23. 7. 2008 pod sp. zn. 3T 105/2008 pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu pytláctví podle § 178a odst. 1 trestního zákona; tím naplnil podmínky § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“). Správní orgán se v rozhodnutí zabýval i otázkou přiměřenosti dopadu svého

rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Uvedl, že žalobce pobývá na území s manželkou a synem, kteří mají v ČR povolen trvalý pobyt. S žalobcovou manželkou bylo v říjnu 2008 zahájeno řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu. Manželka se v roce 2004 provdala za českého státního příslušníka, se kterým se v roce 2006 rozvedla; pobyt se jí v současné době ruší z toho důvodu, že se provdala, aby získala trvalý pobyt v ČR. Správní orgán zdůraznil, že žalobce i jeho rodinní příslušníci jsou občany Vietnamu, a jejich případné soužití tedy může pokračovat v zemi jejich společného původu. Krom toho žalobce se v ČR zdržuje výhradně ve vietnamské krajaňské komunitě a do české majoritní společnosti se neintegrovat.

Žalobcovo odvolání zamítla Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, svým rozhodnutím ze dne 2. 7. 2009. K otázce zásahu do soukromého a rodinného života odvolací orgán zdůraznil, že zrušení povolení k dlouhodobému pobytu nebrání cizinci v opětovném přicestování na území ČR.

V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobce namítl, že v řízení nebyl řádně zjištěn skutkový stav, a to zejména v otázce dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Povolení k pobytu bylo žalobci zrušeno po pravomocném odsouzení za trestný čin pytláctví, který spáchal tím, že lovil ryby, aniž byl držitelem tzv. rybářského lístku. Žalobce si je vědom toho, že neznalost českých zákonů jej neomlouvá, ovšem uvedl, že ve Vietnamu je běžné provozovat rybolov bez povolení. Žalobce má za to, že trest uložený soudem zajistil dostatečnou nápravu; ostatně jde o vůbec první porušení zákona z jeho strany na území ČR. Zrušením povolení k dlouhodobému pobytu by žalobci byla odňata možnost pobývat v ČR s manželkou a synem, kteří jsou oprávněni k trvalému pobytu. Žalobce je jediným živitelem rodiny; vycestování jeho samotného či celé rodiny do Vietnamu, kde nemají žádné zázemí, by pro rodinu představovalo závažnou újmu a ohrožení základních životních potřeb.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě setrvala na závěrech vyslovených v napadeném rozhodnutí a navrhla zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl výše zmíněným trestním příkazem Okresního soudu v Chebu shledán vinným ze spáchání trestného činu pytláctví a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání jednoho měsíce s podmíněným odkladem na jeden a půl roku, a dále k propadnutí věci (rybářských prutů). O tom okresní soud informoval cizineckou policii dne 26. 11. 2008. Policie zahájila se žalobcem správní řízení ve věci zrušení povolení k pobytu dne 5. 1. 2009; téhož dne se žalobce vyjádřil do protokolu a poukázal i na své rodinné poměry.

Žaloba není důvodná.

Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Podle § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. platí toto ustanovení obdobně i pro povolení k dlouhodobému pobytu.

Žalobce nezpochybňuje to, že byl pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin; podotkl sice, že ve Vietnamu není rybolov bez povolení trestný, nicméně sám si je vědom toho, že nevědomost jej nezbavuje trestní odpovědnosti. Jako zásadní námitku ovšem uvádí, že správní orgány nevzaly v potaz jeho soukromý a rodinný život na území ČR (který v žalobě, stejně jako v odvolání, blíže popsal).

Ze zákona č. 326/1999 Sb. je však zřejmé, že správní orgány takovou povinnost neměly a otázkou přiměřenosti dopadu svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života se zabývaly pouze nad rámec věci samé.

Ustanovení § 37 zákona č. 326/1999 Sb. (ve znění do 31. 12. 2009), nadepsané *Zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů* (a v této věci použité na základě § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. pro rozhodování o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu), má celkem tři odstavce. V odstavci 1 se upravují tři situace, v nichž Policie zruší platnost víza, v odstavci 2 pak dalších sedm takových situací, a v odstavci 3 se určuje, jaké další výroky musí Policie v rozhodnutí vydaném podle odst. 1 a odst. 2 ještě vyslovit, a že cizinec je povinen z území vycestovat ve stanovené době. Zásadní rozdíl mezi skupinou situací zahrnutou do odstavce 1 a skupinou tvořící odstavce 2 spočívá v tom, že v situacích podle odstavce 1 Policie zruší vízum (resp. povolení) bez dalšího, tj. aniž bude zkoumat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, zatímco v situacích podle odstavce 2 Policie musí dbát na to, aby důsledky jejího rozhodnutí byly přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza (resp. povolení), přičemž musí přihlížet zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Graficky to v zákoně vypadá takto:

„§ 37

Zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů

(1) Policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec

a) byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu,

b) neplní účel, pro který bylo vízum uděleno, nebo

c) o zrušení platnosti víza požádá.

(2) Policie dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže

a) cizinec v žádosti o udělení víza uvedl nepravdivé údaje nebo k žádosti předložil padělané nebo pozměněné doklady,

b) cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza,

c) policie při pobytové kontrole [§ 167 písm. d)] zjistí skutečnost podle § 9 odst. 1 písm. a) nebo b) a

1. cizinec ve lhůtě stanovené policií nepředloží potvrzení o tom, že požádal o vydání nového cestovního dokladu, nebo

2. ačkoli je důvod pro vydání cizineckého pasu nebo cestovního průkazu totožnosti, cizinec o vydání tohoto cestovního dokladu policii nepožádá,

d) cestovní doklad cizince byl orgánem státu, který jej vydal, prohlášen za neplatný nebo odcizený a cizinec nepředloží potvrzení podle písmene c) bodu 1 nebo z důvodu podle písmene c) bodu 2,

e) cizinec nesplnil povinnost podle § 88 odst. 2,

f) jiný stát Evropské unie nebo smluvní stát uplatňující společný postup ve věci vyhošťování rozhodl o vyhoštění cizince ze svého území^{9a)} z důvodu odsouzení cizince k trestu odnětí svobody v délce nejméně 1 rok anebo pro důvodné podezření, že spáchal závažnou trestnou činnost nebo takovou činnost připravuje na území některého státu Evropské unie nebo smluvního státu uplatňujícího společný postup ve věci vyhošťování, a dále z důvodů porušení právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na jejich území, anebo

g) cizinec při pobytové kontrole nepředloží doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j odst. 1, nepředloží doklad o zaplacení pojistného, uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění nebo doklad o zdravotním pojištění podle zvláštního právního předpisu8c), a to ani ve lhůtě stanovené policií,

za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti policie přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Z toho je dobře patrné, že nutnost posuzovat přiměřenost důsledků rozhodnutí a dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince je dána pouze tehdy, je-li vízum (resp. povolení) rušeno podle některého z důvodů podle § 37 odst. 2. Žalobci však byla zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu podle § 37 odst. 1, a zde zákon neukládá Policii povinnost zvažovat i přiměřenost a dopad rozhodnutí o zrušení víza (resp. povolení); umístění podtržené části textu jasně vypovídá o úmyslu zákonodárce vztáhnout ji pouze k důvodům podle odst. 2. (Pokud by taková povinnost měla platit i pro situace zahrnuté v písmenech a) – c) odstavce 1, musel by být text obdobný tomu podtrženému následovat bezprostředně za těmito písmeny, případně by takový text musel být obsažen buď v jiném odstavci téhož paragrafu, nebo vůbec v jiném paragrafu zákona, a být formulován tak, aby se vztahoval obecně na rozhodování o zrušení víza, resp. povolení, k dlouhodobému pobytu z jakýchkoli důvodů. Tak tomu ale není.)

Ostatně záměr rozlišit od sebe tyto dvě skupiny situací je jasný už z jejich rozčlenění do dvou skupin. V úvodu odstavce 1 se stanoví, že *Policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže (...)*, zatímco podle odstavce 2 *Policie dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže (...)*. Kdyby tyto dvě skupiny neměly mít odlišný režim [v tom, že rozhodnutí se a) buď vydá bez dalšího, nebo se b) vydá jen tehdy, nebudou-li jeho důsledky nepřiměřené ve vztahu k důvodům pro zrušení a zejména ve vztahu k soukromému a rodinnému životu cizince], nemělo by smysl, aby vůbec ustanovení § 37 bylo takto rozčleněno: všechny důvody [písmena a) – c) podle odst. 1, a písmena a) – g) podle odstavce 2] by mohly být v odstavci jediném.

Podobně formulovaná ustanovení lze nalézt i jinde v zákoně č. 326/1999 Sb. Tak například v § 56 (v nyní účinném znění), který upravuje důvody neudělení dlouhodobého víza, začínají odstavce 1 i 2 tohoto ustanovení stejnou formulací [*Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže (...)*], ale zatímco odst. 1 obsahuje písmena a) – k) bez dalšího dodatku, v odst. 2 za písmeny a) – b) následuje dodatek „*za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince*“. I zde je tak zřejmé, že při neudělení víza z důvodů podle § 56 odst. 1 nebude ministerstvo zkoumat přiměřenost svého rozhodnutí a jeho dopad do soukromého a rodinného života cizince. Podobnou konstrukci (rozhodování „bez dalšího“ podle odstavce 1 a rozhodování s posouzením přiměřenosti a dopadu do soukromého a rodinného života podle odstavce 2) obsahuje zákon i na mnoha dalších místech (§ 46e – zrušení platnosti zelené karty, § 46f – zrušení platnosti modré karty, § 75 – zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu, § 77 – zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, a podobně).

Správní orgány v této věci tedy nebyly povinny zkoumat dopad svého rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života; žalobní námitka, která se domáhala důkladnějšího zvážení žalobcových rodinných poměrů, proto není důvodná.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb.; dále jen „s. ř. s.“). Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. listopadu 2012

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková